

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **E. H.**, bytom J., B., zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Zajíčkovou, AK so sídlom Dostojevského rad 17, Bratislava, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie slobody 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MVRR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16. februára 2009, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 67/2009-66 zo dňa 2. marca 2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S 67/2009-82 zo dňa 31. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 67/2009-66 zo dňa 2. marca 2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S 67/2009-82 zo dňa 31. októbra 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia vedúceho služobného úradu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. MVRR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16. februára 2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ako prvostupňového správneho orgánu) č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9. decembra 2008 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z. z.“) z dôvodu, že rozhodnutím ministra č. R-08-11-M zo dňa 5. decembra 2008 o organizačnej zmene bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto žalobkyne.

Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky bolo s účinnosťou od 1. júla 2010 zrušené zákonom č. 37/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov. Podľa § 40d zákona č. 575/2001 Z. z. prešla pôsobnosť Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky v závislosti od okruhu pôsobnosti na Ministerstvo hospodárstva a výstavby Slovenskej republiky, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Ministerstvo pôdohospodárstva, životného prostredia a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a na Úrad vlády Slovenskej republiky. S účinnosťou od 1. novembra 2010 na základe zákona č. 403/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony prešli kompetencie Ministerstva hospodárstva a výstavby Slovenskej republiky, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Ministerstva pôdohospodárstva, životného prostredia a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a na Úrad vlády Slovenskej republiky (ktoré prešli na tieto ústredné orgány štátnej správy z bývalého Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky) na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky. Spolu s prechodom týchto kompetencií prešli na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky aj práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých vzťahov (§ 40k ods. 3, § 40l ods. 3, § 40q ods. 3 zákona č. 575/2001 Z. z.). Keďže pôvodne bolo žalovaným správnym orgánom Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, jeho právnym nástupcom je vzhľadom na uvedené novelizácie zákona č. 575/2001 Z. z. Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a s týmto ústredným orgánom štátnej správy na strane žalovaného súd pokračuje v konaní.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podanú žalobu zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný pri rozhodovaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne vychádzal z rozhodnutia ministra výstavby a regionálneho rozvoja SR č. R-08-11-M z 5. decembra 2008, ktorým sa menil a dopĺňal organizačný poriadok žalovaného, pričom týmto rozhodnutím bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto obsadené žalobkyňou. Krajský súd skúmal, či boli v prejednávanom prípade splnené všetky hmotnoprávne podmienky skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. Z vykonaného dokazovania mal krajský súd za preukázané, že v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne boli

na dve voľné štátnozamestnanecké miesta v služobnom úrade žalovaného vyhlásené výberové konania (8. decembra 2008). Na ďalšie dve voľné štátnozamestnanecké miesta boli vyhlásené výberové konania dňa 15. decembra 2008. Všetky sa týkali pracovných miest, na ktoré sa v zmysle prílohy č. 1 k zákonu č. 312/2001 Z. z. vyžadoval kvalifikačný predpoklad dosiahnuté vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa. Podľa krajského súdu žalobkyni bola pred 1. aprílom 2002 udelená výnimka z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania na výkon jej funkcie hlavného štátneho radcu a keďže zhodne s predchádzajúcou vykonávala najnáročnejšiu činnosť i po tomto dátume, výnimka jej zostala zachovaná. Z osobného spisu žalobkyne však nevyplýva, že by žalobkyňa najneskôr do 31. decembra 2005 začala štúdium, ktorého absolvovaním by si doplnila kvalifikačný predpoklad vysokoškolského vzdelania II. stupňa ustanovený pre funkciu, do ktorej bola vymenovaná. Lehotu do 31. decembra 2005 pritom treba považovať za prekluzívnu a jej márnym uplynutím podľa krajského súdu žalobkyni zanikla výnimka z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania podľa § 159 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. a žalobkyňa stratila kvalifikačný predpoklad na výkon funkcie nad funkciu radcu v štátnej službe.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku tiež uviedol, že najnáročnejšia činnosť funkcií v rámci opisu činnosti uvedených voľných štátnozamestnaneckých miest v služobnom úrade by s veľkou pravdepodobnosťou nemali rovnakú alebo porovnateľnú náročnosť z hľadiska potrebných kvalifikačných predpokladov vzdelania, miery zložitosti, zodpovednosti a psychickej a fyzickej záťaže ako najnáročnejšia činnosť vykonávaná dovtedy žalobkyňou.

Podľa krajského súdu sa správny orgán v prvostupňovom rozhodnutí riadne nezaoberal splnením hmotnoprávných podmienok pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne odvolaním. Žalovaný podľa názoru krajského súdu vedel, že disponuje minimálne dvoma voľnými štátnozamestnaneckými miestami, pričom sa s touto skutočnosťou vôbec nevysporiadal. Absentujúce dôvody v prvostupňovom rozhodnutí doplnil žalovaný až v rozhodnutí o odvolaní žalobkyne.

Krajský súd poukázal na zákonom požadovanú podmienku splnenia kvalifikačných predpokladov pre výkon štátnej služby, pričom kvalifikačným predpokladom je aj vzdelanie (uvedené podľa jednotlivých platových tried v prílohe č. 1 k zákonu) a štátny zamestnanec ho na výkon určitej funkcie musí spĺňať po celú dobu trvania štátnozamestnaneckého pomeru. Krajský súd dospel k záveru, že žalobkyňa, ktorá dosiahla stredoškolské vzdelanie, potrebné

kvalifikačné predpoklady na obsadenie voľných štátnozamestnaneckých miest (hlavný štátny radca, štátny radca) v čase preskúmaného rozhodovania nespĺňala.

Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že správny orgán postupoval v súlade so zákonom, i keď mu možno oprávnene vytknúť, že príliš stroho a stručne odôvodnil svoje rozhodnutia. Takýto postup žalovaného voči žalobkyni ako dlhoročnej zamestnankyni sa krajskému súdu nejavil etickým.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhla zmeniť rozsudok krajského súdu a zrušiť rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní uviedla, že jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k podkladom pred vydaním rozhodnutia, nakoľko rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru bolo žalobkyni doručené súčasne s oznámením o začatí správneho konania. Ďalej žalobkyňa namietala, že v konaní nebolo preukázané konštatovanie, že nie je k dispozícii žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto za účelom trvalého preloženia. Podľa internetovej stránky žalovaného bola dňa 8. decembra 2008 zverejnená informácia o pracovnom mieste – hlavný štátny radca – predstavený – vedúci oddelenia a 15. decembra 2008 boli zverejnené ďalšie tri ponuky pracovných miest. Podľa žalobkyne aj krajský súd v rozsudku uviedol, že v prvostupňovom rozhodnutí sa správny orgán riadne nezaoberal tým, či boli splnené hmotnoprávne podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne odvolaním. Žalobkyňa pritom poukázala na zákonnú povinnosť služobného úradu zisťovať, či disponuje voľným miestom a ponúknuť ho odvolávanému štátnemu zamestnancovi. Žalobkyňa poukázala na nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu, keď krajský súd dospel k záveru, že žalobkyňa nezačala do 31. decembra 2005 štúdium na doplnenie kvalifikačného predpokladu vysokoškolského vzdelania II. stupňa, a preto jej zanikla výnimka z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania a žalobkyňa stratila kvalifikačný predpoklad na výkon funkcie nad funkciu radcu v štátnej službe. K tomuto žalobkyňa uviedla, že podmienka ustanovená v § 159a ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. sa netýka žalobkyne, nakoľko do 31. marca 2002 dovŕšila vek 51 rokov, a teda viac ako 50 rokov. Výnimka zo vzdelania jej teda zostala zachovaná a § 14 ods. 3 písm. a/ sa po 1. apríli 2002 u nej neuplatní.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, nakoľko žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové alebo iné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP, preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Predmetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je rozhodnutie žalovaného č. MVRR-2009-10292/8456-8 zo dňa 16. februára 2009, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. MVRR-2008-1445/71372 zo dňa 9. decembra 2008 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. z dôvodu zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta na základe rozhodnutia ministra výstavby a regionálneho rozvoja č. R-08-11-M zo dňa 5. decembra 2008 o organizačnej zmene v organizačnom poriadku žalovaného.

Podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c/.

Podľa § 29 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z. z. štátneho zamestnanca možno na základe jeho písomného súhlasu trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby

- a) v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby,
- b) do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby,
- c) do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby,

d) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis činností štátnozamestnaneckého miesta, alebo

e) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení pravidelné miesto výkonu štátnej služby.

Podľa § 159a ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. zamestnancovi, u ktorého sa postupuje podľa § 154, 155 alebo § 156 ods. 2 a ktorému zamestnávateľ v čase pred 1. aprílom 2002 udelil podľa osobitného predpisu výnimku z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania, na účely tohto zákona zostáva táto výnimka zachovaná a § 14 ods. 3 písm. a/ sa po 1. apríli 2002 u neho neuplatní. To platí, ak štátny zamestnanec v služobnom úrade v rámci opisu činnosti príslušného štátnozamestnaneckého miesta vykonáva najnáročnejšiu činnosť, ktorá má rovnakú alebo porovnateľnú náročnosť z hľadiska potrebných kvalifikačných predpokladov vzdelania, miery zložitosti, zodpovednosti, psychickej a fyzickej záťaže ako najnáročnejšia činnosť ním vykonávaná pred 1. aprílom 2002 a na jej vykonávanie nespĺňal ustanovený kvalifikačný predpoklad vzdelania podľa § 14.

Podľa § 159a ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. štátny zamestnanec, u ktorého sa postupuje podľa odseku 1 a ktorý do 31. marca 2002 dosiahol menej ako 50 rokov veku, je povinný najneskôr do 31. decembra 2005 začať štúdium, ktorého absolvovaním si doplní kvalifikačný predpoklad vzdelania ustanovený pre funkciu, do ktorej je vymenovaný; toto štúdium musí absolvovať najneskôr do 31. decembra 2010.

Podľa § 125 ods. 1 a 2 zákona č. 312/2001 Z. z. konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 33 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Žalovaný skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobkyňou podľa ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. Pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa tohto zákonného ustanovenia musia byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky:

- jedná sa o štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe
- jeho štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené
- a štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním;

Pri stanovení záveru, či pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne služobný úrad (žalovaný) postupoval v súlade so zákonom, krajský súd skúmal aj splnenie zákonnej podmienky zrušenia štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne. Krajský súd vychádzal z podkladu pre vydanie napadnutého rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnutie ministra výstavby a regionálneho rozvoja č. R-08-11-M zo dňa 5. decembra 2008 o organizačnej zmene v organizačnom poriadku žalovaného. Krajský súd dospel k jednoznačnému záveru, že uvedeným rozhodnutím ministra bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto žalobkyne vo funkcii odborný radca, pričom v texte odôvodnenia predtým krajský súd uvádza, že rozhodnutím ministra bolo zrušené „štátnozamestnanecké miesto vo funkcii hlavný štátny radca – vedúci oddelenia, v osobnom úrade, oddelenie vzdelávania starostlivosti o zamestnancov, ktoré bolo obsadené žalobkyňou“.

Zrušenie štátnozamestnaneckého miesta je základným zákonným predpokladom, od ktorého sa odvíja postup podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo strany služobného úradu. Na základe textu odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom nie je možné bez akýchkoľvek pochybností súhlasiť so záverom krajského súdu, že uvedená podmienka bola naplnená. Krajský súd ohľadom zrušených štátnozamestnaneckých miest v odôvodnení rozsudku uvádza dve rozdielne štátnozamestnanecké miesta, a to z funkčným zaradením odborný radca a hlavný štátny radca, pričom o oboch tvrdí, že boli obsadené žalobkyňou, čo naznačuje zjavné pochybenie v ustálení a vyhodnotení skutkového stavu, pričom je treba zdôrazniť, že splnenie tejto zákonnej podmienky je potrebné ustáliť bez akýchkoľvek pochybností. Na okraj ešte odvolací súd uvádza, že krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyne skončil „pracovný pomer“, pričom sa jedná o štátnozamestnanecký pomer.

Krajský súd sa zaoberal aj skúmaním ostatných podmienok ustanovených v § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z., pričom mal za preukázané, že v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne boli na dve voľné štátnozamestnanecké miesta v služobnom úrade žalovaného vyhlásené výberové konania (8. decembra 2008) a na ďalšie dve voľné štátnozamestnanecké miesta boli vyhlásené výberové konania dňa 15. decembra 2008. Výberové konania sa týkali štátnozamestnaneckých miest: hlavný štátny radca – predstavený – vedúci oddelenia – agentúra na podporu regionálneho rozvoja, dvakrát štátny radca - agentúra na podporu regionálneho rozvoja, hlavný štátny radca – predstavený – riaditeľ osobného úradu, hlavný štátny radca – predstavený – vedúci oddelenia vzdelávania, pričom na všetky tieto miesta sa v zmysle prílohy č. 1 k zákonu č. 312/2001 Z. z. vyžadoval kvalifikačný predpoklad dosiahnuté vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa. (Aj tu krajský súd mylne uvádza namiesto pojmu štátnozamestnanecké miesto nesprávny termín pracovné miesto.)

Následne krajský súd uviedol, že žalobkyni udelil služobný úrad pred 1. aprílom 2002 výnimku z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania na výkon jej funkcie hlavného štátneho radcu a vzhľadom na skutočnosť, že do 31. decembra 2005 nezačala štúdium, ktorého absolvovaním by si doplnila kvalifikačný predpoklad vysokoškolského vzdelania II. stupňa ustanovený pre funkciu, do ktorej bola vymenovaná, táto zákonná lehota jej márne uplynula a žalobkyni zanikla výnimka z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania podľa § 159 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. a preto stratila kvalifikačný predpoklad na výkon funkcie nad funkciu radcu v štátnej službe.

K uvedeným právnym záverom krajského súdu odvolací súd uvádza, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, a nie je vôbec zrejmé, z akého dôvodu na prejednávany prípad aplikoval ustanovenie § 159a ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. (navyše v texte odôvodnenia nesprávne označuje citované zákonné ustanovenie ako § 159 namiesto správneho označenia § 159a). Podmienka doplnenia si vysokoškolského štúdia II. stupňa by sa podľa § 159a ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. na žalobkyňu vzťahovala, pokiaľ by do 31. marca 2002 dosiahla vek menej ako 50 rokov. Vzhľadom na to, že žalobkyňa do 31. marca 2002 dovŕšila 51 rokov, ustanovenie § 159a ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. sa na ňu nevzťahuje.

Z ustanovenia § 159a ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. vyplýva, že ak bola žalobkyni pred 1. aprílom 2002 udelená výnimka z plnenia kvalifikačného predpokladu vzdelania, na

účely tohto zákona zostáva táto výnimka zachovaná a § 14 ods. 3 písm. a/ sa po 1. apríli 2002 u nej neuplatní. To platí, ak štátny zamestnanec v služobnom úrade v rámci opisu činnosti príslušného štátnozamestnaneckého miesta vykonáva najnáročnejšiu činnosť, ktorá má rovnakú alebo porovnateľnú náročnosť z hľadiska potrebných kvalifikačných predpokladov vzdelania, miery zložitosti, zodpovednosti, psychickej a fyzickej záťaže ako najnáročnejšia činnosť ním vykonávaná pred 1. aprílom 2002 a na jej vykonávanie nespĺňal ustanovený kvalifikačný predpoklad vzdelania podľa § 14.

Naplnenie zákonných predpokladov pre postup podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. je potrebné skúmať aj s ohľadom na citované ustanovenie § 159a ods. 1. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal so splnením zákonných podmienok na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, pokiaľ ide o možnosť trvalého preloženia žalobkyne podľa § 29 ods. 5, či existenciu voľného štátnozamestnaneckého miesta alebo obsadzovania voľného štátnozamestnaneckého miesta výberovým konaním. Odvolací súd poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd uvádza, že „najnáročnejšia činnosť funkcií v rámci opisu činnosti uvedených voľných štátnozamestnaneckých miest v služobnom úrade by s veľkou pravdepodobnosťou nemali rovnakú alebo porovnateľnú náročnosť z hľadiska potrebných kvalifikačných predpokladov vzdelania, miery zložitosti, zodpovednosti a psychickej a fyzickej záťaže ako najnáročnejšia činnosť vykonávaná dovtedy žalobkyňou“. V prípade preskúmania splnenia zákonných podmienok pre aplikáciu § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. nepostačuje hypotetické konštatovanie o „veľkej pravdepodobnosti“ ich existencie, ale je potrebné, aby existencia všetkých zákonných podmienok bola nepochybne preukázaná. Ak teda bola žalobkyni udelená výnimka z plnenia kvalifikačného predpokladu a ak existovali voľné štátnozamestnanecké miesta, krajský súd mal napadnuté rozhodnutie žalovaného preskúmať aj s ohľadom na ustanovenie § 159a ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z.

Pokiaľ krajský súd konštatoval, že správny orgán príliš stroho a stručne odôvodnil svoje rozhodnutia a takýto postup voči žalobkyni ako dlhoročnej zamestnankyni nie je etický, odvolací súd k tomuto záveru prvostupňového súdu poznamenáva, že úlohou súdu v konaní podľa druhej hlavy priatej časti Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu, pričom náležitosti odôvodnenia rozhodnutia nepodliehajú hodnotiacim kritériám ako je strohosť alebo dĺžka textu odôvodnenia, ale pri posúdení zákonnosti rozhodnutia je potrebné skúmať, či „v odôvodnení rozhodnutia správny

orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia“ (§ 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom v novom konaní krajský súd opätovne preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného v naznačených intenciách, najmä ustáli, na akom štátnozamestnaneckom mieste vykonávala žalobkyňa štátnu službu a následne preskúma splnenie všetkých podmienok stanovených v § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 19. decembra 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská